

PARAULES DE VIDA

Dia del DOMUND

Celebrem aquest diumenge la Jornada Mundial de les Missions, que enguany té lloc en el marc del Mes Missioner Extraordinari convocat pel Papa en tota l'Església. Per això, com vaig indicar en l'escrit de la setmana passada, el dia del DOMUND hauria de ressaltar-se d'una manera especial en les nostres parròquies, sobretot en la celebració de l'Eucaristia dominical. Us convido, per tant, a fer un esforç perquè aquesta jornada revifi quatre actituds en aquells cristians que participen en l'Eucaristia.

En primer lloc, despertem en ells un sentiment d'estima per les missions i pels qui les fan possible: els missioners i les missioneres. El Papa ens recorda que una actitud que paralitza la vida de l'Església és l'auto-referencialitat. En el fons és una actitud egoista (primer solucionem els nostres problemes i després ja ens preocuparem dels altres). Com els nostres problemes mai acaben de resoldre's plenament, al final no tenim temps per als altres. Viure d'aquesta manera acaba matant qualsevol signe de vida evangèlica. Hem de donar a conèixer i provocar l'admiració cap a aquells que, tant actualment com en èpoques passades, han dedicat la seua vida a l'anunci de l'Evangelí i l'han lliurada al servei dels altres, en unes condicions de vida que en la majoria dels casos no són millors que les nostres. La seua generositat no ha de ser oblidada i l'hem de recompensar amb la nostra generositat econòmica.

En segon lloc, recordem que el tresor més gran que els missioners i les missioneres ofereixen i pel

qual donen la vida, no és un altre que Jesucrist. Ell és el camí de l'Església. Ells saben que si tots coneixen i estimen Jesucrist, el nostre món serà més digne de l'ésser humà. Anunciar l'Evangelí no

és lo secundari en la missió, sinó lo principal. Deixar-ho com a tasca accidental, en el fons suposa pensar que el món es pot salvar sense Crist.

Recordem als cristians que tots som missioners també en les nostres circumstàncies concretes. El lema del Mes Missioner és *Batejats i enviats*. El tresor de la fe no l'hem rebut perquè ens el guardem, sinó perquè transformi la nostra vida i sigui una llum que brille en el món. Déu ha pensat una missió per a cadascun de nosaltres. El nostre camí de santedat consisteix a descobrir què és el que Déu ens demana a cadascú. Qualsevol vocació que té el seu fonament en el baptisme i que normalment es concreta en algun dels estats de vida possibles per a un cristià (ministeri ordenat, matrimoni, consagració religiosa o secular) és per naturalesa missionera, perquè si es viu santament es converteix en sal de la terra i llum del món.

Enguany pensem de manera especial que la missió és el que ens dona la clau per afrontar els reptes de la nostra Església aquí i ara. En la nostra societat no tots són cristians. Això no ens porta a condemnar el món, sinó a intentar que tots s'acosten al Senyor. Qualsevol trobada amb persones no creients es pot convertir en un esdeveniment missioner si les acollim amb el mateix amor de Crist.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una gota a l'oceà

Vivim en un món molt complex. Ens arriben cada dia notícies i informes sobre problemes que tenen dimensions socials, globals, fins i tot planetàries: la distància cada dia major entre rics i pobres, el perill greu del canvi climàtic i l'escalfament del planeta, la deriva dels processos polítics cap a posicions conservadores i tancades, etc. I al costat d'aquestes informacions ens arriben també crides dels dirigents socials a fer-nos conscients d'aquests reptes i reconèixer la part pròpia de responsabilitat en la seva resolució.

També l'Església vol despertar la nostra consciència en aquests problemes globals; només cal recordar l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'* sobre

la consciència ecològica i el respecte a la terra, casa de tots, o la seva crida a evitar la globalització de la indiferència. Això suposa un canvi en la nostra consciència. Estem acostumats a fer-nos conscients de la nostra vida i de les nostres decisions respecte a la família o els altres, però no a sentir-nos responsables en aquests afers de dimensions mundials.

La crida a la consciència pot tenir dos perills. Un és el d'una conscienciació tan viva que acabi en l'angoixa o en la impossibilitat de viure una estona relaxada prenent una cervesa amb la família o els amics. I un altre és el del desbordament; són tan enormes els problemes i tan clara la consciència que no

hi podem fer res, que desconnectem i seguim vivint sense més preocupació.

És clar que la conscienciació d'aquests grans desafiaments, de la pròpia responsabilitat i de l'aportació de cadascú s'ha de viure amb seny i maduresa. Deia la mare santa Teresa de Calcuta: «A vegades sentim que el que fem és tan sols una gota a l'oceà, però l'oceà seria menys si faltés aquesta gota». Aquest seny necessari es pot educar i ens pot ajudar el grup o la comunitat cristiana. És un nou capítol en el creixement del nostre amor frater, l'amor a tota la humanitat i a la terra que ens acull.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Día del DOMUND

Celebramos este domingo la Jornada Mundial de las Misiones, que este año tiene lugar en el marco del Mes Misionero Extraordinario convocado por el Papa en toda la Iglesia. Por ello, como indiqué en mi escrito de la semana pasada, el día del DOMUND debería resaltarse de una manera especial en nuestras parroquias, sobre todo en la celebración de la Eucaristía dominical. Os invito, por tanto, a hacer un esfuerzo para que esta jornada reavive cuatro actitudes en aquellos cristianos que participen en la Eucaristía.

En primer lugar, despertemos en ellos un sentimiento de aprecio por las misiones y por quienes las hacen posible: los misioneros y las misioneras. El Papa nos recuerda que una actitud que paraliza la vida de la Iglesia es la auto-referencialidad. En el fondo es una actitud egoísta (primero solucionemos nuestros problemas y después ya nos preocuparemos de los demás). Como nuestros problemas nunca acaban de resolverse plenamente, al final no tenemos tiempo para los otros. Vivir de este modo acaba matando cualquier signo de vida evangélica. Hemos de dar a conocer y provocar la admiración hacia aquellos que, tanto actualmente como en épocas pasadas, han dedicado su vida al anuncio del Evangelio y la han entregado sirviendo a los demás, en unas condiciones de vida que en la mayoría de los casos no son mejores que las nuestras. Su generosidad no debe ser olvidada y hemos de recompensarla con nuestra generosidad económica.

En segundo lugar, recordemos que el tesoro más grande que los misioneros y misioneras ofrecen y por el que dan la vida no es otro que Jesucristo. Él es el camino de la Iglesia. Ellos saben que si todos conocen y aman a Jesucristo, nuestro mundo será más digno del ser humano. Anunciar el Evangelio no es lo secundario en la misión, sino lo principal. Dejarlo como tarea accidental, en el fondo supone pensar que el mundo se puede salvar sin Cristo.

Recordemos a los cristianos que todos somos misioneros también en nuestras circunstancias concretas. El lema del Mes Misionero es *Bautizados y enviados*. El tesoro de la fe no lo hemos recibido para que nos lo guardemos, sino para que transforme nuestra vida y sea una luz que brille en el mundo. Dios ha pensado una misión para cada uno de nosotros. Nuestro camino de santidad consiste en descubrir qué es lo que Dios nos pide a cada uno. Cualquier vocación que tiene su fundamento en el bautismo y que normalmente se concreta en alguno de los estados de vida posibles para un cristiano (ministerio ordenado, matrimonio, consagración religiosa o secular) es por naturaleza misionera, porque si se vive santamente se convierte en sal de la tierra y luz del mundo.

Y este año pensemos de manera especial que la misión es lo que nos da la clave para afrontar los retos de nuestra Iglesia aquí y ahora. En nuestra sociedad no todos son cristianos. Ello no nos lleva a condenar al mundo, sino a intentar que todos se acerquen al Señor. Cualquier encuentro con personas no creyentes se puede convertir en un acontecimiento misionero si las acogemos con el mismo amor de Cristo.

Con mi afecto y mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Nou rector a Riba-roja d'Ebre

El dissabte 14 de setembre, les campanes ens convocaven a un fet, que Mn. Jordi Centelles Llop era el nou rector

de la parròquia de Sant Bertomeu de Riba-roja d'Ebre.

La monició d'entrada, els cants, i tots els símbols de la celebració,

feien de la celebració un moment de pregària.

Consell parroquial de Riba-roja d'Ebre

Formació permanent del clergat

Els dies 16 i 17 de setembre al Seminari van tenir lloc les Jornades per a la Formació permanent del clergat, presidi-

des pel Sr. Bisbe. Com a president de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe de la CEE, ens explicà magistralment la Nota re-

cent amb «Orientacions doctrinals sobre l'oració cristiana» insistint en el fonament cristològic de la pregària cristiana i oferint criteris de discerniment. El delegat de Missions explicà els actes programats per a l'imminent Mes Misioner Extraordinari. Al vespre, a l'ermita del Remei d'Alcanar el Sr. Ricard Reverter Forcadell, membre de la Junta parroquial del Remei, ens parlà dels treballs per a consolidar tot l'edifici, amenaçat per les característiques del subsòl. Finalment vam compartir el sopar.

El dimarts va ser el combonià P. Caldera qui ens presentà la Carta Apostòlica *Maximum illud*, que fa 100 anys suposà un impuls extraordinari per a la consciència misionera de tota l'Església.

M.I. José Luis Arín Roig

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demanem la gràcia de no ser cristians tebis, que viuen a mitges, que deixen refredar l'amor» (28 d'agost).

@Pontifex: «En la relació diària amb Jesús i en la força del seu perdó hi trobem les nostres arrels» (30 d'agost).

@Pontifex: «Aquest és el temps per habitar-nos a de nou a resar immer-

sos en la natura, on la gratitud cap a Déu creador sorgeix de manera espontània» (1 de setembre).

@Pontifex: «Som les criatures predilectes de Déu, que en la seva bondat ens crida a estimar la vida i a viure-la en comunió, connectats amb la creació» (2 de setembre).

20 d'octubre: el DOMUND del Mes Missioner Extraordinari

La Jornada del DOMUND de cada any ens recorda que la resposta en el seguiment de Crist necessàriament ens ha de portar a la nostra vocació missionera. Certament, quan algú troba el que considera bo corre a comunicar-ho als altres. Només cal recordar el passatge evangèlic on les persones que havien perdut la moneda o l'ovella van córrer a dir als seus que ja ho havien trobat. Així hauria de passar també amb la nostra trobada amb Crist: hauríem de córrer per comunicar-ho als altres i les jornades del DOMUND són un recordatori perquè sigui així. Això ho podríem resumir tot dient que l'hem trobat, hem estat batejats i hem estat enviats a comunicar-ho. Això és el que ens diu el lema del Mes Missioner Extraordinari que estem celebrant durant el present mes d'octubre.

Amb tot, de vegades, la repetició de determinades activitats ens pot portar a un cert cansament o un mimetisme d'una vegada cap a l'altra. Això és el que ens pot passar amb la nostra vida cristiana i, evidentment, també amb el nostre compro-

mís missioner. Pot ser que el fet d'arribar cada any ens digui a fer simplement un gest: cercar a les butxaques unes monedes o diners per posar-les a l'interior del sobre i no ens adonem que això no és més que una part del que hem de fer.

El DOMUND del Mes Missioner Extraordinari ha de ser molt més que això, ha de ser un tornar a veure el nostre compromís d'enviats a proclamar el missatge per tot arreu. Certament, la majoria de nosaltres no hem estat cridats a deixar la nostra gent i el nostre país, però això no ens eximeix de la nostra obligació missionera. Eixe proclamar ha de ser «que amb les nostres paraules i la nostra vida mostrem Aquell que ha canviat la nostra existència i ha fet possible que creixi en nosaltres l'esperança, l'alegria i l'amor» (José María Calderón, director d'OMP a Espanya).

Intentem això, que la present Jornada del DOMUND ens porti a viure plenament el seguiment d'Aquell que hem trobat amb esperança, alegria i amor. Tot desitjant que aquell gest de posar les monedes al sobre no sigui mai més un gest mimètic sinó una forma d'aplicar la justícia i el compromís missioner en les nostres vides tot compartint allò que tenim.

Delegació Diocesana de Missions

Missa amb motiu de la celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer

El dia 21 de setembre se celebra la Jornada Mundial de l'Alzheimer.

Aquest any l'Associació de Familiars d'Alzheimer de les Terres de l'Ebre (AFATE), amb motiu de la cloenda del 25è aniversari, ha programat diferents actes que s'iniciaren el dia 17 amb una Eucaristia a la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, presidida pel Sr. Bisbe.

A continuació, els assistents forem obsequiats amb un berenar en el transcurs del qual es va fer una rifa de tres dinars per a tres parelles en diferents restaurants.

Fins a la propera. Que el Senyor els ajude i done la fortalesa que necessiten els cuidadors i els familiars.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Dilluns 21**, Jesús, Teresianes, Formació permanent del clergat.
- ▶ **Dimecres 23**, Tortosa, Patronat, a les 17.30 h, xerrada gent gran.
- ▶ **Divendres 25**, Peníscola, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 26**, Seminari, Jornada diocesana d'inici curs de les delegacions. / Catedral, a les 17 h, Mes Missioner Extraordinari, cloenda i enviament. / Cases d'Alcanar, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 27**, Alcanar, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. *Urgell*: Sant Joan de Capestrano, prev. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. IIIIV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. *Urgell*: □ Dedicació

de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrenses.

24. □ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fundador dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, màrtir.

25. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat

Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

Diuenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Ens escolta Déu quan preguem?

Sovint tenim la sensació que Déu no escolta la nostra pregària. I això és així perquè no ens dona ni el que li demanem ni quan li demanem. Segurament aquí rau l'explicació de la desconfiança envers la pregària. I tanmateix l'evangeli diu: *Jesús deia als deixebles aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança.* Com ens coneixia el Senyor! I la paràbola fa referència a un *jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes i que no feia cas d'una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.* Però al final el jutge diu: *Aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia.* La conclusió és clara: si aquest jutge sense entranyes escolta el clam de la viuda, vosaltres creieu que Déu, que és infinitament bo i que ens estima entranyablement, *ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* És evident que Déu sempre ens escolta i la nostra pregària és sempre eficaç. Això sí, cal esperar pacientment. I això és el que ens costa. Voldríem que Déu ens concedís allò que demanem de seguida tot i que potser no és precisament el que més ens convé de veritat. D'aquí els dubtes sobre l'eficàcia de la pregària.

Aquesta eficàcia la veiem en la primera lectura. En la lluita entre *Israel i els amalequites*, Moisès prega Déu: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites.* És una forma gràfica de mostrar-nos l'eficàcia de la pregària. *Per això Aharon i Hur, li aguantaven les mans... i Josuè derrotà els amalequites.* Podríem aplicar a la pregària les paraules de Pau, referents a proclamar la paraula de l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és... esperant amb tota paciència.* Però tenim *prou fe* per saber que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, / el Senyor t'empara al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús. Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena. Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer. «Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».